

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Unie
PERSCOMMUNIQUÉ nr. 45/17
Luxemburg, 4 mei 2017

Arrest in zaak C-339/15
Luc Vanderborght

Een algemeen en absoluut verbod op alle reclame voor mond- en tandverzorging is onverenigbaar met het Unierecht

De doelstellingen van bescherming van de volksgezondheid en van de waardigheid van het beroep van tandarts kunnen wel een afbakening van de vorm en wijze van communicatie door tandartsen rechtvaardigen

Luc Vanderborght, een in België gevestigde tandarts, heeft reclame voor tandheelkundige zorg gemaakt. Tussen 2003 en 2014 stond er voor zijn praktijk een aankondigingsplaat die bestond uit drie bedrukte delen, met daarop zijn naam, de vermelding dat hij tandarts is, het adres van zijn website en het telefoonnummer van zijn praktijk. Daarnaast heeft hij een website opgezet om patiënten te informeren over de verschillende soorten behandelingen die hij in zijn praktijk aanbiedt. Tot slot heeft hij advertenties in lokale dagbladen geplaatst.

Naar aanleiding van een klacht van het Verbond der Vlaamse tandartsen, een beroepsvereniging van tandartsen, is Vanderborght strafrechtelijk vervolgd. Het Belgische recht verbiedt immers alle reclame voor mond- en tandverzorging op absolute wijze en bevat vereisten van bescheidenheid waaraan het publieke uithangbord van een tandartspraktijk moet voldoen.

Ter verdediging voert Vanderborght aan dat de betrokken Belgische regels in strijd zijn met het Unierecht, onder meer met de richtlijn inzake elektronische handel en de in het VWEU neergelegde vrijheid van dienstverrichting.¹ De Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, strafzaken, waarbij de zaak aanhangig is, heeft het Hof van Justitie hierover prejudiciële vragen gesteld.

In zijn arrest van vandaag oordeelt het Hof dat de **richtlijn inzake elektronische handel zich verzet tegen een wettelijke regeling** zoals de Belgische, waarbij alle commerciële communicatie via elektronische weg ter promotie van mond- en tandverzorging wordt verboden, ook die door middel van de website van een tandarts.

Volgens het Hof kunnen beroepsregels immers de inhoud en de vorm van commerciële communicatie afbakenen, maar mogen zij niet op algemene en absolute wijze elke vorm van online reclame gericht op de promotie van de activiteit van een tandarts verbieden.

Bovendien verzet de vrijheid van dienstverrichting zich tegen een nationale wettelijke regeling waarbij alle reclame voor mond- en tandverzorging op algemene en absolute wijze wordt verboden.

In dat verband is het Hof van oordeel dat een reclameverbod voor een bepaalde activiteit voor de personen die deze activiteit uitoefenen, de mogelijkheid beperkt om bekendheid te

¹ Artikel 56 VWEU; richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt („richtlijn inzake elektronische handel”) (PB 2000, L 178, blz. 1).

verwerven bij potentiële klanten en de diensten te promoten die zij aan hen wensen aan te bieden. Een dergelijk verbod beperkt dus de vrijheid van dienstverrichting.

Het Hof erkent dat de doelstellingen van de betrokken wettelijke regeling, namelijk bescherming van de gezondheid en de waardigheid van het beroep van tandarts, dwingende vereisten van algemeen belang zijn die een beperking van de vrijheid van dienstverrichting kunnen rechtvaardigen. Een intensief gebruik van reclame of een keuze voor reclameboodschappen die agressief zijn of de patiënt zelfs zouden kunnen misleiden over de aangeboden zorg, kan de bescherming van de gezondheid immers schaden en afbreuk doen aan de waardigheid van het beroep van tandarts, doordat het imago van dit beroep wordt beschadigd, de relatie tussen tandarts en patiënt verandert en de verstrekking van niet-adequate en onnodige zorg in de hand wordt gewerkt.

Een algemeen en absoluut verbod van alle reclame gaat volgens het Hof echter verder dan wat noodzakelijk is om de nagestreefde doelstellingen te verwezenlijken. Die doelstellingen zouden kunnen worden bereikt door middel van minder beperkende maatregelen die – in voorkomend geval strikt – afbakenen welke vormen van communicatie tandartsen op welke wijze mogen gebruiken.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170